

בית המשפט העליון

בר"מ 1197/24

לפני : כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופטת ר' רונן

המבקשת : עדי פטל בניטה

נ ג ד

המשיבות : 1. מדינת ישראל
2. היועצת המשפטית לממשלה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים מיום 16.7.2023 בעת"א 32835-03-23 שניתן על ידי כב' השופטים מ' ברנט, ש' בורנשטיין ו-ע' מיכלס

תאריך הישיבה : ג' בסיון התשפ"ד (9.6.2024)

בשם המבקשת : עו"ד פומרנץ מיכל

בשם המשיבות : עו"ד מיכל דניאלי

פסק-דין

השופטת ר' רונן:

לפנינו בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים בעת"א 32835-03-23 שניתן ביום 16.7.2023 על ידי השופטים מ' ברנט, ש' בורנשטיין וע' מיכלס. בפסק הדין דחה בית משפט המחוזי את עתירת המבקשת כנגד ועדת השחרורים במקום מושבה בבית הסוהר מעשיהו לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א-2001 (להלן: ועדת השחרורים), אשר הורתה על השבת המבקשת לריצוי עונש מאסר בפועל חלף שחרור מוקדם במסגרת הוסטל טיפולי.

הרקע לבקשה

1. ביום 10.2.2011 הורשעה המבקשת בעבירה של רצח באחריות מופחתת. בית המשפט המחוזי גזר עליה עונש של 20 שנות מאסר בפועל (תפ"ח 1006/09 מדינת ישראל

נ' בניטה (23.6.2011); שהופחת על ידי בית המשפט העליון לעונש בן 18 שנים (ע"פ 6385/11 בניטה נ' מדינת ישראל (3.12.2012)).

לאחר שחלפו שני שלישים מתקופת מאסרה, המליצה ועדת השחרורים על שחרורה מכוח סעיף 3(א) לחוק שחרור על-תנאי ממאסר, התשס"א-2001. זאת בין היתר נוכח הדרך הטיפולית הארוכה אותה עברה המבקשת בין כותלי בית הסוהר, אשר הובילו לשיפור משמעותי ביכולתה להתמודד עם משברים ועם מערכות יחסים. המבקשת שוחררה ומלכתחילה שהתה ב"בית לשלום" במרכז בריאות הנפש שער מנשה. בהמשך, לאחר שהיא חוותה לטענתה הטרדה מינית במסגרת האמורה ולא הסתגלה לשהות שם; ולאחר הפרות נשנות של כללי מסגרת הפיקוח – הועברה המבקשת ביום 2.10.2022 להוסטל "פעילות" (להלן: ההוסטל) בו היא שהתה במשך פרק זמן של כחמישה חודשים.

אין מחלוקת כי במהלך שהותה בהוסטל ביצעה המבקשת הפרות רבות ושונות של כללי ההתנהגות בו. הפרות אלה פגעו בהתנהלות בהוסטל והפריעו לאנשי הצוות ולשוהות האחרות בו. המבקשת הוזהרה פעם אחר פעם, וביום 27.12.2022 הוחלט כי רישיונה יופקע אם היא תפר פעם נוספת את הכללים ולו גם בהפרה קלה (וש"ר 28683-11-19 בניטה נ' מדינת ישראל (27.12.2022)).

2. חרף האמור, חזרה המבקשת והפרה את הכללים. ביום 28.2.2023 החליטה ועדת השחרורים להפקיע את רישיונה של המבקשת ולהחזירה למסגרת של מאסר (וש"ר 28683-11-19 בניטה נ' מדינת ישראל (28.2.2023)). זאת חרף התנגדותה של הרשות לשיקום האסיר (להלן: רש"א) להפקעת הרישיון. לגישתה של רש"א, חזרה למאסר תוביל להתדרדרות במצבה של המבקשת. יחד עם זאת, גם לעמדת רש"א – הטיפול במבקשת במסגרת ההוסטל אינו מתאים ולא היה יכול להימשך. לכן, לגישתה של רש"א היה מקום לבחון חלופות אחרות ובכלל זה את האופציה של שיקום חלופי בקהילה שיכלול שהות בבית אמה ופיקוח אלקטרוני. בדחותה את עמדת רש"א, קבעה ועדת השחרורים כי אין להיכנע לדרישות המבקשת ולתת גושפנקא להפרות חוזרות ונשנות שלה תוך התשת הצוות הטיפולי בהוסטל. נוכח הערכות מקצועיות הנוגעות לסיכון הקיים בהחזרתה להוסטל בתקופה בה נתבקש עיכוב ביצוע ההחלטה המתוארת לעיל, הוחלט ביום 2.3.2023 על החזרתה למאסר לאלתר.

המבקשת הגישה עתירה כנגד החלטת ועדת השחרורים בה טענה כי ההפרות שיוחסו לה היו ברף הנמוך, וכי הן בוצעו כתוצאה מהפרעה נפשית ממנה היא סובלת. עוד נטען כי החזרתה למאסר תביא לרגרסיה במצבה.

בפסק הדין נושא הבקשה דנן, דחה בית המשפט טענות המבקשת. נקבע כי המבקשת הפרה פעם אחר פעם את תנאי השחרור. עוד ציין בית המשפט את חומרתה הרבה מאוד של העבירה בה הורשעה המבקשת, שנטלה את חיי חברתה (אף שהוטלה עליה אחריות מופחתת). בהתייחס לעמדת רש"א – נקבע כי היא "נכנעה" לתכתיביה של המבקשת וכי אין לתת לכך יד, בין היתר משום שהדבר ייתן גושפנקא להפרות הרבות של המבקשת. לאחר מתן פסק הדין ובהתאם לו, הושבה המבקשת לרצות את יתרת עונשה בבית הכלא.

לאחר שהמבקשת הוחזרה לכלא, ניתנה בעניינה חוות דעת עדכנית של רש"א מיום 13.3.2024 (מש/3). מחוות דעת זו עולה כי כיום רש"א אינה ממליצה עוד על שחרורה המוקדם, גם לא במסגרת תוכנית שיקום בפיקוח בקהילה.

טענות הצדדים

3. בבקשה דנן טענה המבקשת כי ההפרות שיוחסו לה – בהן היא אינה כופרת, אינן כאלה המסכנות את שלום הציבור. לטענתה, ההפרות נבעו מכך שהיא התקשתה לעמוד בתנאים האינטנסיביים של ההוסטל לאור מצוקה שהייתה שרויה בה; כי היא הועברה מהוסטל "בית לשלום" להוסטל "פעילות" בעקבות הטרדות מיניות – אף שהיה ברור לכל המעורבים כי תקשה להשתלב שם; וכי אין לזקוף לחובתה את מיעוט האלטרנטיבות הקיימות למסגרות לשחרור מוקדם לנשים. המבקשת ציינה כי השיקול המרכזי בהפקעת רישיון הוא האינטרס הציבורי, וכי לשיקולי הרתעה צריך להינתן משקל מצומצם בלבד.

המבקשת הוסיפה כי יש לתת משקל לנסיבות הפרטניות שלה – למצבה המורכב ולהפרעת האישיות הגבולית (Borderline Personality Disorder) החמורה ממנה היא סובלת; לכך שהקשיים שלה הם בבסיס הפתולוגיה של הפרעה זו, כאשר פעולותיה הן תולדה שלה; לכך שהתנהגותה עוררה אנטגוניזם אך ספק אם ניתן לתארה כהפרת תנאי שחרור; ולכך שהשבתה לכלא עלולה לגרום לרגרסיה חמורה במצבה.

לגישת המבקשת, יש לאתר עבורה מסגרת טיפולית חלופית שתקבע על ידי רש"א, ולסייע לה להשתלב באופן הדרגתי בחזרה לחברה. זאת מאחר שהיא ממילא עתידה להשתחרר בסופו של דבר מהכלא (עוד כשלוש וחצי שנים), ולא נעשה די מאמץ למצוא לה מסגרת אחרת. עוד נטען כי המבקשת סיימה את כל הליכי הטיפול שעמדו לרשותה בכלא.

4. המשיבות טענו מנגד כי דין הבקשה להידחות. ראשית נטען כי מדובר בבקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי", שאין מקום להיעתר לה. זאת מאחר שאין מדובר בהחלטה המעלה שאלה ציבורית או כללית, אלא היא נטועה כל כולה בנסיבות הספציפיות של המבקשת.

לגישת המשיבות, ההוסטל בו שהתה המבקשת הוא כזה המיועד לאוכלוסייה מורכבת, ואם המבקשת לא הצליחה להשתלב בו – היא לא תוכל ככל הנראה להשתלב בכל מסגרת שיקום. עוד הוסיפו המשיבות כי הערכתה העדכנית של רש"א מיום 13.3.2024 נגעה להיעדר התאמת המבקשת לכל מסגרת. לשיטת המשיבות, לא ניתן גם להיעתר לבקשת המבקשת ולהורות על העברתה לבית אמה במסגרת תנאי השחרור. זאת מאחר שהאם לא תוכל לספק לה את הפיקוח והליווי הנדרשים כדי להבטיח כי המבקשת לא תסכן את שלום הציבור.

המשיבות הדגישו כי האינטרס הציבורי שיש להביאו בחשבון נוגע הן לפיקוח והליווי הניתנים למבקשת, והן למסר המועבר לאסירים אחרים בעניין ההקפדה על תנאי שחרור. משום כך, גם שיקולי האינטרס הציבורי מורים על הותרת המבקשת במאסר.

המשיבות הוסיפו והבהירו כי לאחר שהשחרור המוקדם של המבקשת הופקע, לא תהיה לה עוד אפשרות לחזור ולפנות לוועדת השחרורים בעתיד, והיא תאלץ לשאת בתקופת מאסרה במלואה. זאת גם אם יתר התנאים יהיו כאלה שיצדיקו זאת.

5. בדיון שנערך לפנינו ביום 9.6.2024 התייחסו הצדדים לשאלת החלופה השיקומית בקהילה. ב"כ המבקשת טענה כי ניתן להתאים למבקשת מסגרת טיפולית שיקומית, והדגישה כי אינטרס הציבור הוא שהמבקשת תשחרר לאחר הליך שיקומי משמעותי. מנגד, ב"כ המשיבות חזרה והבהירה כי לאחר בחינה של חלופות שונות וכן לאחר אזהרות חוזרות ונשנות – לא ניתן להותיר את המבקשת בהוסטל; ואין אפשרות לשחררה למסגרת אחרת שכן אין פיקוח מתאים שיבטיח את השמירה על שלום הציבור.

הובהר כי ועדת השחרורים שקלה את האפשרות להעביר את המבקשת לבית אמה, ולא הייתה סבורה כי יש לקבל אפשרות זו.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בחומר הכתוב ושמעתי את טענות הצדדים בעל פה, אני סבורה כי דין הבקשה להידחות, וכך אציע לחבריי לעשות.

ראשית, מדובר כאמור בבקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" על פסק דין של בית משפט לעניינים מנהליים בעתירה על החלטתה של ועדת השחרורים. הפסיקה קבעה לא אחת כי בקשות כאלה יתקבלו רק במקרים נדירים – כאשר מדובר בשאלה משפטית או ציבורית החורגת מענייניו של המבקש או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין (רע"ב 6794/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (26.10.2017); רע"ב 7364/20 יוחיב נ' ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר איילון, פסקה 8 (23.12.2020); בר"מ 1245/24 פלוני נ' ועדת השחרורים המיוחדת, פסקה 2 ((13.2.2024)). במקרה דנן, אין מדובר בשאלה משפטית או ציבורית, ומעבר לכך – למבקשת לא נגרם עיוות דין המצדיק היעדרות חריגה לבקשתה.

המבקשת השתחררה כאמור בשחרור מוקדם. שחרור כזה הוא פריבילגיה שמקבל אסיר, באופן המאפשר לו לא לרצות את מלוא העונש שנגזר עליו. ככזה, מותנה שחרור מוקדם בעמידה בתנאים, וניתן לכן להפקיעו כאשר האסיר אינו עומד בהם (רע"ב 6725/22 שירזי נ' ועדת השחרורים במקום מושבה בבית הסוהר איילון, פסקה 11 (12.12.2022); בר"מ 1911/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (28.3.2023); בר"מ 6678/23 סולטאן נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (26.9.2023)). במקרה דנן, קבעו הן ועדת השחרורים והן בית המשפט המחוזי שהמבקשת אינה זכאית לפריבילגיה של השחרור המוקדם. זאת לאחר בחינת מכלול הנסיבות הקונקרטיות של המבקשת, שהביאה למסקנה לפיה היא לא עמדה בתנאי השחרור והפרה אותם פעם אחר פעם. בהחלטה זו אינני סבורה כי יש מקום להתערב במסגרת "גלגול שלישי".

7. אני סבורה כי גם לו הייתה ניתנת למבקשת רשות לערער, לא היה מקום לקבל את טענותיה של המבקשת לגופן. המבקשת העלתה טענות ממספר סוגים בשלהן לגישה יש להתערב בפסק דינו של בית משפט קמא. היא טענה כי ההפרות לא היו חמורות; כי הן נבעו ממצבה המורכב; וכי מאחר שממילא היא עתידה להשתחרר ממאסר בעוד מספר

שנים, מוטב – גם מבחינת השיקול הציבורי – כי היא תעשה זאת באופן מדורג, לאחר הליך שיקום שיקל על חזרתה לחברה בתום המאסר.

ראשית, בהתייחס לחומרת ההפרות – הרי אף שכל אחת מההפרות שיוחסו למבקשת אכן לא הייתה חמורה מבחינת המדרג שלהן, המכלול שלהן הצדיק את החזרתה למאסר. כך, מדובר במספר גדול מאוד של הפרות, ולא במקרה חד-פעמי של הפרה טכנית. יתרה מכך, המבקשת לא חדלה מההפרות גם לאחר שהוזהרה וגם לאחר שהובהר לה כי אם תחזור ותפר את כללי ההוסטל, היא תוחזר למאסר. עוד יש לציין כי הפרות המשמעת של המבקשת היו כאלה שפגעו בהתנהלות הכוללת בהוסטל, פגעו באנשי הצוות והכבידו על כל השוהות בו. גם לעניין זה יש משקל בקביעת החומרה היחסית של ההפרות.

מעבר לכל אלה – ההפרות מעידות על כך שהמבקשת מתקשה לעמוד בכללים שהיא מחויבת בהם, ומתקשה לשלוט בעצמה ולרסן את עצמה. עניינים אלה משליכים גם על המסוכנות האפשרית שלה, שאף היא שיקול שהיה מקום להביאו בחשבון בהחלטה אודות הפקעת השחרור המוקדם. אל לנו לשכוח כי העבירה בגינה הורשעה המבקשת היא עבירה שנעשתה בעת של אובדן שליטה שהביא לאובדן חיים של חברתה הטובה.

עוד אוסיף כי המבקשת הוחזרה לבית המאסר כתוצאה מהפרותיה. מאז ועד היום, היא לא השתלבה בכל תוכנית טיפולית או שיקומית (לטענתה – מאחר שמיצתה את התוכניות האפשריות, לאור אי-הבנה שהייתה בנוגע לשילובה בתוכנית קבוצתית ומאחר שמצבה הרפואי אינו מאפשר לה להשתלב באגף שיקומי). יתרה מכך, רש"א – שמלכתחילה היה הגוף שתמך בעמדת המבקשת והיה סבור כי יש לתת לה אפשרות נוספת, קבעה כאמור בחוות הדעת המעודכנת כי לא ניתן להורות כיום על שחרורה המוקדם של המבקשת וכי אין מסגרת טיפולית שניתן לשחררה אליה.

8. כפי שהובהר, לשיטת המבקשת, ההפרות נבעו ממצבה הנפשי המורכב והאינטנסיביות של ההוסטל שהיא לא יכלה לעמוד בה (היא הגדירה את השהות בהוסטל כ"גיהנום"). ואולם, וכפי שהבהרתי לעיל, העובדה שמצבה של המבקשת הוא מורכב, ושכתוצאה מכך היא אינה יכולה לעמוד בכללים ולשהות במסגרת – מעוררת כשלעצמה חשש. אם אכן אין למבקשת די שליטה עצמית כדי לפעול כנדרש, גם כאשר היא מודעת לכך שהפרות נוספות עלולות להביא לחזרתה לכלא – מי לידינו יתקע כי היא לא תפעל בצורה אימפולסיבית גם בהקשרים נוספים, באופן שעלול לגרום לנזק לאחרים.

מנגד, אם המבקשת מסוגלת לשלוט בעצמה, ובכל זאת היא פעלה כפי שפעלה בהוסטל תוך הפרת כללי ההתנהגות הנדרשים בו – הרי שקשה מאוד לתת בה אמון; והפרתה את הכללים בהוסטל היא מכבידה ומעוררת חשש, באופן המצדיק לעת הזאת את המסקנה שלא ניתן לשחררה.

9. הטענה האחרונה של המבקשת נגעה לאינטרס החברתי בכך שהיא תעבור הליך שיקום שיאפשר לה לחזור לקהילה באופן הדרגתי. אכן, יש יתרון בכך שאסיר שסיים לרצות עונש מאסר משמעותי, יחזור לקהילה באופן הדרגתי ועם ליווי ותמיכה. ככלל, מוטב היה לו כל אסיר המשתחרר, ודאי אסירים בעלי בעיות מורכבות, יוכל ליהנות מתוכנית שתתמוך בו לאחר שהוא משתחרר ממאסר וללוות אותו בצעדיו הראשונים כאדם חופשי. לתמיכה כזו יש חשיבות לא רק מבחינת האסיר אלא גם מבחינת חברתית. באשר לאסירה כמו המבקשת שבעיותיה מורכבות, נושא ההסתגלות הוא קריטי – כפי שניתן ללמוד מהקושי שהיה לה בהסתגלות להוסטל ולתנאיו.

אולם, הצורך בליווי לאחר השחרור, והשאיפה כי השחרור יעשה במסגרת הליך כוללני שיקל הן על האסיר והן על החברה את חזרתו לחיי הקהילה, משותף לכל האסירים. העובדה כי מוטב כאמור לדאוג לליווי של אסירים לאחר שחרורם, אינה מצדיקה כשלעצמה לסטות מהחלטת ועדת השחרורים ומהחלטתו של בית המשפט המחוזי שאישר אותה, בהתייחס לנסיבותיה של המבקשת. במקרה דנן אין מדובר בתוכנית תמיכה לאסירה שסיימה לרצות את מאסרה, אלא באפשרות להעניק לאסירה את הפריבילגיה של שחרור מוקדם, לפני תום ריצוי העונש המלא שנגזר עליה כדין.

10. המבקשת עתרה כאמור בין היתר כי יתאפשר לה לעבור לבית אמה חלף השעות בהוסטל, או כי ימצא לה פתרון אחר כחלופת מאסר. אינני סבורה כי יש לקבל טענה זו. האפשרות של מעבר לבית האם נשקל על ידי ועדת השחרורים והיא לא קיבלה אותה. ביחס לאפשרות של שחרור למסגרת אחרת – נקבע כי אם המבקשת לא הצליחה להתאקלם בהוסטל, היא לא תצליח ככל הנראה להתאקלם בכל מסגרת אחרת.

11. יוער בשולי הדברים כי המבקשת טענה גם כי אין להתייחס לשיקולי הרתעה בהפקעת השחרור המוקדם. אולם, מטבע הדברים שיקולי הרתעה באים לידי ביטוי בהתייחס לאפשרות להפקיע את השחרור המוקדם של אסיר שסיים לרצות שני שלישים ממאסרו, אף שהם אינם מצוינים מפורשות בהוראות החוק. כך, החזרתו של אסיר המשוחרר על תנאי לבית המאסר – היא כמובן מהלך המרתיע אסירים אחרים מפני פעולה

באופן דומה, תוך הפרת תנאי השחרור. להרתעה כזו יש משמעות חיובית, שכן היא מתמרצת אסירים המשוחררים בשחרור מוקדם – לעמוד בתנאי השחרור ולכבדם.

12. המסקנה של כל האמור לעיל היא כי נכון לעת הזאת, אין מקום לקבל את הבקשה ויש להותיר על כנה את החלטתה של ועדת השחרורים. משמעותה של החלטה זו היא כי המבקשת לא תוכל בשום שלב בהמשך, עד לתום תקופת מאסרה – בעוד כשלוש וחצי שנים, לחזור ולבקש שחרור מוקדם מוועדת השחרורים. זאת לאור הוראתו של סעיף 6 לחוק שחרור על-תנאי ממאסר.

אין לחדד שהיעדר אפשרות נוספת, גם במורד הדרך, לבחון שחרור מוקדם של המבקשת בתנאים הוא מטריד; כאשר לטעמי מוטב היה אילו היה למבקשת אופק כלשהו של אפשרות לחזור לוועדת השחרורים ולעתור פעם נוספת לשחרור. אופק כזה יכול היה ליצור למבקשת מוטיבציה לנסות פעם נוספת להשתלב בהליך שיקום, כדי לקבל פעם נוספת המלצה של ועדת השחרורים. אולם, זוהי מצוות המחוקק שלא נוכל להתגבר עליה.

יש לקוות כי במסגרת תקופת מאסרה הנוכחית, יגשרו הצדדים על אי-ההבנה הנטענת בנוגע לשילובה של המבקשת בתוכנית טיפול קבוצתית; וכי המבקשת תשכיל לנצל ולמצות את מסגרות הטיפול העומדות לרשותה, בתקופה שעד שחרורה.

סוף דבר, לאור כל האמור לעיל אציע לחבריי לדחות את הבקשה.

ש ו פ ט

השופט עמית:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת ד' ברק-ארז:

1. אני מצרפת את הסכמתי לתוצאה שאליה הגיעה חברתי השופטת ד' רונן, אם כי בדרך מעט שונה, ולא בלי התלבטות. כשלעצמי, סברתי כי היה מקום במקרה זה לתת

למבקשת רשות ערעור. עם זאת, לגופם של דברים, הגעתי בצער לכלל מסקנה כי גם לו ניתנה רשות כאמור – דין הערעור היה להידחות.

2. אכן, במקרה הרגיל, אין זו דרכו של בית משפט זה להתערב בהחלטות הנוגעות לשחרורם של אסירים, בהתחשב באופייה המעין-שיפוטי של ועדת השחרורים ובשיקול הדעת הרחב המוקנה לה בעניין זה. עם זאת, אני סבורה כי המקרה דנן עומד באמת המידה המצמצמת שנקבעה בהלכה הפסוקה. זאת, מאחר שההחלטות שהתקבלו בעניינה של המבקשת עוררו חשש לעיוות דין המצדיק את בחינת טענותיה לגופן. הדברים אמורים בהתחשב בכך שההפרות של תנאי השחרור מצד המבקשת, הגם שהיו מרובות, לא היו על הצד החמור, באופן שעשוי ללמד על אי התאמה של המסגרת שהוגדרה לה מלכתחילה. כמו כן, אין להקל ראש בהשלכות של הפקעת הרישיון על המבקשת בכל הנוגע לחוסר האפשרות לשוב ולפנות לוועדת השחרורים בהמשך.

3. חרף האמור, בשלב הנוכחי, בשים לב לעובדות שהתבררו בפנינו, השתכנעתי כי אף לו ניתנה רשות ערעור, לא היה מנוס מדחיית הערעור לגופו. המבקשת התמודדה ומתמודדת עם קשיים ניכרים, ואף עשתה כבוד דרך במהלך תקופת מאסרה. אולם, אין מוצא מן המסקנה כי בעת הזו לא נמצאה מסגרת תומכת מתאימה המסוגלת לתת מענה למלוא צרכיה במסגרת תהליך של שיקום מחוץ לכלא. על רקע מצבה המורכב, ונוכח עמדתה העדכנית של רש"א, שחרורה של המבקשת במתכונת המוצעת על-ידיה, ללא תמיכה מספקת, הוא בעייתי.

4. בשולי הדברים, אך לא בשולי חשיבותם, אוסיף כי המקרה שבפנינו חושף את הקושי הכרוך במצב המשפטי שבו מי שהופקע רישיונו אינו יכול לחזור ולהביא את עניינו פעם נוספת בפני ועדת השחרורים, אף לא במצבים חריגים. ייתכן שהיה מקום לתת על כך את הדעת.

5. בשלב זה, כל שנותר לנו הוא להפנות את תשומת הלב של הגורמים הרלוונטיים בשב"ס לחשיבות המיוחדת הנודעת לליווייה של המבקשת בהליכי טיפול נוספים בכלא. לצד זאת נבקש לעודד את המבקשת לשתף פעולה ולהתמיד בתהליכי השיקום, חרף האכזבה שאותה היא ודאי חווה.

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת ר' רונן.

ניתן היום, כ"ח בסיון התשפ"ד (4.7.2024).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט